

שולט או נשלט

הגילוי הגדול והחשוב התחיל עם שאלה פשוטה ודי שגרתית שהאישה שאלה את בעלה:
"מה אתה רוצה לאכול לארוחת ערב?"

במשך 16 שנים האישה החליטה, במעין רוטינה שכזו, מה להכין לארוחת ערב עם מינימום מסרים מבעלה. אבל בשבועות האחרונים משהו השתנה. האישה רצתה יותר הדרכה, יותר התערבות, יותר הנהגה מצד בעלה.

הבעל נכנס קצת לפאניקה, מה שהוביל אותו להשתמש בשורה השגרתית כדי להימנע מ'האחריות על ארוחת הערב': "תעשי מה שאת רוצה, זה בסדר!"

האישה זעפה. "מה העניין? למה אתה לא יכול לומר לי מה אתה רוצה, לשם שינוי? למה זה כל כך קשה לך לומר לי מה אתה באמת רוצה לאכול הערב?!?!?"

לזכותו ייכתב, שהבעל באמת חשב כמה דקות לפני שהגיב, ואז אמר לאשתו שהשאלה הזו של 'מה להכין לארוחת ערב?' באמת מלחיצה.

"כי מה יקרה אם הבחירה שלי לא תהיה נכונה ואז ארגיש כישלון איום? ואם אנשים לא אוהבים את זה? הרי ברור שאז יאשימו אותי שארוחת ערב פשוטה הפכה לאסון גדול? ארגיש פגוע ודחוי. הרבה יותר קל לי לא להיות מעורב ולתת לך לשלוט בעניינים".

לזכותה ייכתב, שהאישה באמת חשבה כמה דקות לפני שהגיבה, ואז אמרה לבעלה שהיא מבחינה בבעיה מסוימת: שהם תקועים בדפוס האיום והנורא הזה של "שולט או נשלט".

"אבל חייבת להיות דרך אחרת, בה שני אנשים יכולים לעבור את המכשול האיום והנורא הזה של לשלוט, ופשוט לדבר אחד עם השני. חייבות להיות יותר אופציות על השולחן ולא רק 'שולט או נשלט'".

הבעל והאישה חשבו על זה מעט, ואז צץ בראשה של האישה רעיון נפלא: "במקום לנסות לשלוט אחד על השני, למה שלא נשתמש באפשרות שנכיר אחת את השני הרבה יותר טוב?"

לבעל לא היה שמץ של מושג על מה האישה מדברת, אז האישה, כדי 'להחיות' את השיחה, ביקשה מבעלה שיצטרף ברגע שירגיש מסונכרן עם הנאמר.

"בוא נגיד שאני שואלת אותך מה אתה רוצה לאכול הערב, ובמקום לתת לי פתרון מוכר, כמו סושי או מרק, נדבר על מה שמתאים לנו באמת לאכול הערב. נניח שחם באותו יום, לכן אתה מרגיש שמרק לא אמור להיות בתפריט, גם לא אטריות. אתה, בעצם, רוצה משהו קר וקליל לאכול. בראשך, אתה בטח חושב על סושי, אבל אז אני אומרת לך שזה יום ארוך ואני צריכה מינימום זמן כדי להכין את הארוחה, לכן שנינו יודעים שסושי מחוץ לתפריט הערב".

הבעל התחיל לחייך ולהניד בראשו. "כן, אני רואה איך זה עובד. ואם כך, אנחנו בטח נדון גם בהוצאות של כל ארוחה וארוחה, כי אולי צריך לקנות לילדות משהו שלא חשבת עליו לבית הספר, או לחסוך כסף לזוג נעליים חדשות שאת צריכה, לכן זה אומר שארוחת הערב צריכה להיות זולה ומרעננת".

עכשיו היה תורה של האישה לחייך להניד בראשה. "בדיוק! ואז, אפשר להוסיף למיקס הזה את העובדה שהבנות תקופה ארוכה לא אוכלות ירקות וזו תהיה הזדמנות טובה להכניס לתפריט את הירקות. אז עכשיו, מה אנחנו מחפשים?"

"אנחנו מחפשים ארוחת ערב קרה, שלא מצריכה הרבה זמן הכנה, די זולה, שיש בה הרבה ירקות, וזה משהו שכולם אוהבים".

"במילים אחרות, סלט טונה!"

הבעל והאישה מחייכים אחת לשני ומבינים שככל שפותרים את השאלה הישנה נושנה של "מה אתה רוצה לאכול הערב?", הם גם מגלים את הנוסחה בעזרתה יתחילו באמת להבין אחת את השני.

והרוח החדשה של כנות והבנה המשיכה לנשוב סביבם, והבעל אפילו הגיע לתגלית מקפיצה: "אני אוהב טונה" הוא אמר, "אבל בכנות, אני שונא את כל שאר סוגי הדגים, למרות שאני יודע שאת משקיעה הרבה זמן ומאמצים כדי לשמח אותי".

"שמתי לב. למה?"

"אמא שלי הייתה מכינה דג בננה כזה שהייתי ילד והייתי חייב לאכול את זה. עוד לא הצלחתי להתגבר על זה..."

טוב, אז בלי מתכונים ניסיוניים של דגים. היא הבינה את הרמז. אבל לפחות, עכשיו היא יודעת למה.